

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Insertiunile se adresează **ADMINISTRAȚIEI** Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează **REDACȚIEI** Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Marile realizări ale șesenalului

Planul șesenal (1960—1965) a fost îndeplinit de poporul nostru cu succes. S-a făcut, astfel, un nou pas înainte pe calea desăvârșirii construcției socialismului în țara noastră, România socialistă realizând un nou și puternic avânt în toate sectoarele de activitate. În anii șesenalului a continuat, în ritm susținut, procesul de industrializare socialistă a țării, a crescut gradul de valorificare a resurselor naturale, au fost folosite în mai mare măsură rezervele de care dispune agricultura, s-a asigurat dezvoltarea proporțională, echilibrată, continuu ascendentă a întregii economii naționale și, pe această bază, s-a ridicat bunăstarea poporului.

Dezvoltarea industriei se vede din faptul că ponderea ei în venitul național a crescut de la 41 la sută în 1959 la 48 la sută în 1965 și că producția globală industrială a fost în 1965 de 2,24 ori mai mare decât în 1959 — producția unui singur an (1965) fiind echivalentă cu 80 la sută din producția întregului cincinal 1951—1955. Numai sporul de producție obținut în 1965 față de 1959 este de peste 3 ori mai mare decât întreaga producție a anului 1950. Aceasta se datorește ritmului înalt de dezvoltare a industriei, care a depășit prevederile planului șesenal: ritmul mediu anual în cei șase ani a fost de 14,4 la sută față de circa 13 la sută prevăzut în planul șesenal. A crescut cu precădere producția industriei mijloacelor de producție (în medie pe an cu 15,7 la sută față de 14 la sută cât s-a prevăzut în planul șesenal). În perioada 1960—1965 a început, pentru prima dată în țara noastră, fabricarea pe scară industrială a unor noi produse, ca: aluminiu, cauciuc sintetic, noi sortimente de oțeluri aliate superioare, de mase plastice, de fire și fibre sintetice, etc. și s-au introdus în fabricație circa 2.000 noi tipuri de mașini, utilaje și instalații, ca: locomotiva Diesel electrică 2.100 C.P., instalația de foraj de 315 tone pentru forarea sondelor de țifei și gaze la adâncimi mari, agregate hidroenergetice pentru centralele de pe Bistrița, noi tipuri de tractoare, autocamioane, etc. Industria construcțiilor de mașini acoperă azi peste două treimi din necesarul de utilaj al economiei, iar în unele ramuri aproape în întregime. Realizări importante s-au obținut și în producția bunurilor de consum, care a crescut de două ori. În perioada 1960—1965 au fost construite și au început să producă, în toate ramurile industriale, 502 întreprinderi și secții noi. Au fost dezvoltate și modernizate numeroase întreprinderi existente, s-a îmbunătățit repartizarea teritorială a forțelor de pro-

ducție. Prin introducerea pe scară largă a cuceririlor științei și tehnicii și prin calificarea superioară a muncitorilor producția a crescut nu numai cantitativ, ci și calitativ: am produs mai mult, mai bun și cu un preț de cost mai mic.

Pe planul agriculturii, șesenalul rămîne înscris în istoria patriei noastre prin încheierea cooperativizării agriculturii în 1962, care a marcat triumful deplin al socialismului la orașe și sate și a generat un nou avânt al agriculturii noastre. Producția agricolă a asigurat — în acești ani — aprovizionarea populației cu produse agroalimentare și a industriei cu materii prime agricole, crearea rezervelor de stat și unele disponibilități pentru export. Producția totală medie anuală din 1960—1965 la principalele culturi a depășit considerabil producția din anii 1954—1959. În 1965 recolta de cereale a fost de 12,6 milioane tone — cea mai mare producție obținută pînă acum în țara noastră. A sporit, de asemenea, producția animală. Creșterea producției agricole se datorește dezvoltării bazei tehnico-materiale a agriculturii (tractoare, semănători mecanice, combine, etc.: în 1965 revine în medie pe un tractor fizic 122 hectare față de 270 hectare în 1959), folosirii de îngrășăminte chimice (în 1965 de 3,6 ori mai mult decât în 1959), creerii de soiuri noi, mai productive, de semințe, înțărării economico-organizatorice a cooperative-
lor agricole de producție, aplicării metodelor avansate de către cadrele de specialiști cu studii superioare și medii care lucrează în toate cooperativele agricole de producție și de către țărani cooperatori, o țărănie luminată prin învățămîntul agrozootehnic de masă, prin difuzarea culturii în toate satele, etc.

Drept urmare a dezvoltării economiei naționale a crescut produsul social și venitul național. Față de 1959, în 1965 produsul social a sporit de 1,71 ori — iar venitul național de 1,68 ori. Creșterea venitului național a determinat ridicarea continuă a nivelului de trai al populației. Numărul de salariați ocupați în economia națională a crescut cu 1.300.000, depășindu-se prevederile; fondul de salarii s-a dublat. Salarul real a fost în 1965 cu 35 la sută mai mare decât în 1959. Au sporit veniturile țărănimii cooperatoare, în 1965 repartizându-se pentru zile-muncă venituri în bani și natură cu 1,4 miliarde lei mai mult decât în 1964. Veniturile bănești ale populației au crescut de 1,8 ori în 1965 față de 1959. Statul a cheltuit în anii șesenalului pentru finanțarea acțiunilor social-culturale 108 miliarde lei, depășindu-se nivelul prevăzut pentru 1965 cu 9 a sută. Aceste sume au repre-

zentat în 1965 aproape un sfert din totalul cheltuielilor bugetului de stat. Desfacerea de mărfuri prin comerțul socialist a crescut cu 88 a sută. În perioada 1960—1965 au fost construite și date în folosință din fondurile statului 270.000 apartamente, din fondurile proprii aproape 530.000, majoritatea la sate. A fost generalizat învățămîntul de 8 ani, toți elevii primind manualele gratuit din anul școlar 1960—1961. Începînd cu anul 1965/1966 au primit manualele gratuit și elevii din învățămîntul mediu. Numărul studenților înscriși în anul universitar 1965/1966 este de peste două ori mai mare decât în 1959—1960. S-a înmulțit numărul cinematografelor la orașe și sate, al căminelor culturale, al stațiilor de televiziune, ș. a. S-a dezvoltat rețeaua de ocrotire a sănătății. În 1965 cu 35 la sută mai mulți oameni ai muncii decât în 1959 au beneficiat de odihnă sau tratament în stațiunile balneo-climaterice. Au fost electrificate 4.500 sate.

Marile realizări ale șesenalului constituie un îndemn ca — pe baza acestor succese — să ducem mai departe prin muncă însuflețită patria noastră socialistă spre noi culmi de progres și civilizație. Rezultatele obținute pînă acum în împlinirea planului de stat pe anul 1966 — primul an al noului cincinal (1966—1970) — dovedesc entuziasmul și hotărîrea oamenilor muncii de a dobîndi noi victorii în lupta pentru înflorirea necontenită a României Socialiste, pentru propășirea poporului și pentru pace și prietenie între popoare.

T. R.

Știați că...

— Potrivit ultimelor date statistice, în Gruzia (Republică transcaucaziană) există 62.000 de locuitori în vîrstă între 80—100 de ani. S-a stabilit de către specialiști că acești bătrîni sînt sănătoși și au memorie și vedere bună. Ei se alimentează în mod obișnuit și se ocupă cu diferite munci fizice, lucrînd la cîmp sau în grădini. Majoritatea lor nu fumează, cîlăresc, înnîndu-se încă bine în șea. Ba mai mult, în Abhazia (regiune din Gruzia) bătrîni în vîrstă de 90—100 de ani au organizat un ansamblu muzical de instrumente populare.

— Caisele prelungesc viața, după cum arată Ashar Mahmud și Sardar Mahdihassan, membri ai Consiliului cercetărilor științifice și industriale din Caraci (Pakistan). Ei au studiat hrana tribului Hunza, a cărui membri au o longevitate mare și a căror hrană de bază o constituie caisele proaspete și uscate, precum și porumbul. Intrucît porumbul face parte și din hrana altor popoare din alte părți ale lumii, cei doi oameni de știință au arătat că cele care favorizează longevitatea sînt caisele, conținînd

(Continuare în pag. 2)

Despre viața creștinului

„Creșteți spre mîntuire”

(I Petru 2, 2).

Sf. Scriptură precum și Sf. Părinți folosesc diferite asemănări pentru a ne face să înțelegem mai bine chemarea noastră de creștini, drumul pe care îl avem de urmat ca ucenici ai lui Iisus Hristos — Mîntuitorul nostru. Rezultă din aceste asemănări că pentru realizarea chipului creștinului adevărat este nevoie de muncă fără răgaz, de permanentă activitate în șlefuirea ființei noastre lăuntrice, de efort susținut în a ne depăși neconținut în realizarea a ceea ce este bun și frumos în viață.

Sf. Apostol Pavel de pildă ne spune: *„Trăiți astfel ca să puteți lua cununa vieții, pe care Cel veșnic a gătit-o tuturor celor care viețuiesc după legile Sale. Sf. Apostol Petru folosește o altă imagine și anume a creșterii de la starea de copil la aceea de bărbat matur, capabil de muncă și creații depline. „Lepădînd toată răutatea și tot vicleșugul și făcărnicia și pizmele și toate clevețirile, ca niște prunci de curînd născuți să iubiți laptele cel duhovnicesc al cuvîntului ca printr-însul să creșteți spre mîntuire, de vreme ce ați gustat că este bun Domnul!” (I Petru 2, 1—3). Cel ce a primit botezul deci, lepădînd toate apucăturile sale rele și hrănindu-se cu învățătura Mîntuitorului, are menirea de a progresa mereu în viața sa morală-religioasă, de a crește întocmai ca un prunc nou născut spre starea bărbatului deplin. Sf. Petru vrea să ne arate, ca și alți Sf. Apostoli, că desăvîrșirea nu este un dat cu care ne naștem la botez, nu este ceva care vine deodată, de-a gata, ci este o țintă spre care trebuie să tindem permanent, spre care trebuie să creștem mereu, puțin cîte puțin, zi de zi, ceas de ceas și clipă de clipă, prin tot ceea ce gîndim și făptuim.*

Ținta precisă la care trebuie să ajungem fiecare creștin ne-o arată și Sf. Apostol Pavel, folosind aceeași imagine lămuritoare, cînd spune că trebuie să ajungem „la starea bărbatului desăvîrșit, după statura deplină a virstei lui Hristos, ca să nu mai fim prunci, ci, petrecînd cu adevărat într-o dragoste, să creștem în toate spre El, care este capul, Hristos” (Efes. 4, 13—15). Scopul vieții creștine este, așadar, pășirea pe urmele Mîntuitorului nostru Iisus Hristos, cu privirile mereu ațintite spre El. De altfel, „mîntuirea — după cum ne spune Clement Alexandrinul — nu este decît urmarea lui Hristos”. „Chipul vieții noastre — spune și Sf. Grigorie de Nisa — se cuvine să-l modelăm după exemplul care ne stă înaintea al vieții lui Hristos”, căci El, Mîntuitorul, „este modelul vieții sfinte, cel dintîi dintre toți și singurul care ne-a arătat, în ființa Sa, un chip de om adevărat și fără scăderi” — după cum frumos arată și Nicolae Cabasila.

Vedem deci că „creșterea” de care vorbesc Sf. Apostoli Petru și Pavel este o viețuire după modelul sau pilda vie de viață pe care ne-o pune mereu în față Mîntuitorul nostru Iisus Hristos, este o trăire în El și prin El. Ne-o spune chiar Mîntuitorul cînd zice: „Eu sînt buțucul viței, iar voi mîlădițele; cel ce rămîne într-o mină și eu într-o el, acela aduce roadă multă, că fără de mine nu puteți face nimic” (Ioan 15, 5). „Toate darurile deosebite le cîștigăm în El (Iisus) și prin El — ne învață și Sf. Chiril al Alexandriei. De aceea a fost sfințită mîna care înfățișează lucrarea mîntuitoare și piciorul, simbolul umblării drepte, căci noi trebuie să ne împodobim cu fapte bune și să mergem pe cărarea care duce la toate cele plăcute lui Dumnezeu” — adaugă Sf. Chiril, făcînd aluzie la ungerea cu Sf. Mir a mădurelor creștinului, mădule care de la botez sînt direcționate spre lucrarea a tot ceea ce este bun. Căci după cum arată Sf. Maxim Mărturisitorul, „cel ce îmbrățișează din toată inima viața evanghelică a

tăiat de la sine și începutul și sfîrșitul păcatului și cultivă toată virtutea cu fapta și cu cuvîntul și cu gîndul”.

Ca și creșterea fizică și mai mult decît aceasta, creșterea de care vorbesc Sfinții Apostoli Petru și Pavel este desigur un proces anevoios, de lungă durată, de toată viața, pentru că în creșterea morală nu este limită; niciodată nu putem spune că am făcut destul. „Precum roadele pămîntului nu se coc într-un ceas, ci după mai multă vreme și ploi și îngrijire, așa și roadele oamenilor se fac minunate prin nevoia, prin luare aminte, prin stăruință îndelungată, prin înfrinare și răbdare” — ne învață Sf. Antonie cel Mare. Printr-o potrivită imagine luată din lumea pictorilor, Diadoh al Foticeei ne descrie și el drumul spre desăvîrșire al creștinului, prin lucrarea virtuților, în astfel de cuvinte: „Precum zugravii desenează întîi cu o singură culoare figura omului, apoi înflorînd puțin cîte puțin culoarea prin culoare scoate la arătare chipul viu al celui zugrăvit pînă la firele părului, așa și sf. har al lui Dumnezeu readuce întîi prin botez „chipul” omului la forma în care era cînd a fost făcut, iar cînd se vede dorind cu toată hotărîrea frumusețea „asemănării” înflorește o virtute prin alta și înalță chipul sufletului din strălucire în strălucire, dăruindu-i pecetea asemănării”.

Asemănarea cu Dumnezeu, cu Iisus Hristos, Mîntuitorul nostru, se dobîndește, așadar, prin efort continuu de însușire și lucrare a virtuților creștine, a credinței, a dragostei de Dumnezeu și de oameni și a tuturor celorlalte însușiri morale superioare care izvorăsc din acestea. De Dumnezeu ne apropiem pe măsură ce facem binele, bine știînd că „Domnul este ascuns în porunci Sale și cel ce-l caută pe El, îl găsește pe măsura îndeplinirii lor” — după cum spune un Sf. Părinte. În felul acesta „mîntuirea unindu-se cu Dumnezeu și petrecînd în El prin rugăciune și dragoste se face înțeleaptă, bună, puternică, iubitoare de oameni, milostivă, îndelung răbdătoare și, simplu vorbind, poartă în sine aproape toate însușirile dumnezeiești” — după spusa Sf. Maxim Mărturisitorul. Și tot acest Sf. Părinte adaugă în altă parte: „Cel ce a ajuns la desăvîrșirea îngăduită aici oamenilor rodește lui Dumnezeu dragoste, bucurie, pace, îndelungă răbdare, iar pentru viața viitoare nestricăciune, veșnicie și cele asemenea acestora”.

Desăvîrșirea spre care trebuie să tindă creștinul adevărat, cu ajutorul Domnului, este în primul rînd, precum am mai văzut, o viață morală superioară, plină de înțelepciune, de blîndețe, de dragoste, de dăruire pentru binele semenilor și pentru binele obștei în general. De aceea, este bine să nu confundăm acest ideal cu unele mijloace prin care ajungem la el, după cuvîntul Sf. Ioan Casian, care arată că „posturile, privegheile, citirea Scripturilor, lepădarea de avere nu sînt desăvîrșirea însăși, ci uniele desăvîrșirii. Căci nu în acestea stă desăvîrșirea, ci cu acestea se cîștigă”.

Creștinul adevărat deci trebuie să se străduiască neconținut a crește în Iisus Hristos, iar această creștere constă în a fi cît mai plin de dragoste, cît mai cînstit și harnic, „bun, cuminte, blînd, harnic după putere, necertăre și cele asemenea” — după cum frumos ne învață Sf. Antonie cel Mare.

Așa cum un grădinar iscusit cultivă cu grijă tot felul de flori frumoase în grădina sa, la fel și adevăratul creștin să fie mereu preocupat în a face să crească în sine toate bunele însușiri care înalță pe om, pildă vie avînd în truda, rîvna, dragostea nemărginită a Mîntuitorului Iisus Hristos, căci, altfel, „este cea mai de pe urmă

ticăloșie, ca după ce Iisus ne-a arătat atîta dragoste să se găsească unii (creștini) care n-au produs nimic”. — cum înțelept ne învață Sf. Ioan Gură de Aur.

Vom încheia, deci, tot cu cuvintele unui Sf. Părinte, care ne îndeamnă plin de stăruință: „Să veghem, să fim treji, să lepădăm somnul ușurătății, să imităm rîvna Sfinților. În înfrinare, în sfințenia neprihănirii, în duiosia milei, nelaturarea blîndeței, nefăcărnicia iubirii, înălțimea smereniei, bărbăția, bunătatea, îngăduința, pacea” și cele asemenea acestora.

Gh. Papuc

Știați că...

(Urmare din pag. 1)

că 100 gr. caise uscate au același efect de regenerare a singelui ca și 40 gr. de fier sau 1/4 kr de ficat proaspăt.

— Sirali Muslinov, care locuiește în satul de munte Barsavu din Azerbaidjanul sovietic, are 160 de ani. Explicația acestui fenomen constă în faptul că mai bine de un veac și jumătate, afară de 7—8 ore de somn, Sirali Muslinov și-a petrecut tot restul timpului în aer liber, la munte. N-a fumat și n-a consumat niciodată alcool, hrănindu-se în special cu legume, zarzavaturi, fructe, produse lactate, carne și ceai. „Dar principalul este munca fizică” — spune el celor care îl întreabă despre secretul longevității sale.

De reținut că în orașul Levrik din Azerbaidjan s-a serbat, într-un cadru festiv, aniversarea a 159 de ani ai lui Muslinov. Pentru a veni din satul său la Levrik, el a refuzat mașina trimisă în acest scop și a preferat să parcurgă călare cei 10 km. Toată această sărbătorire a fost filmată. În prezent familia lui Muslinov numără peste 150 de persoane.

— Consumul mare de cafea favorizează cancerul. Pe baza statisticilor stabilite pe 20 de ani, savantul japonez M. E. Takahashi afirmă că frecvența cazurilor de cancer la prostată este în strînsă legătură cu procentul consumului de cafea. Suedia, care se situează în frunte, cu un consum anual de 8 kg de cafea pe cap de locuitor, deține totodată și recordul la cancerul prostatei și anume de 17 ori mai multe cazuri decît în Japonia, unde nu se bea decît ceai. În Norvegia, Danemarca, Finlanda, Belgia unde consumul anual de cafea este de 6 kg pe locuitor, această formă de cancer este cu mult mai răspîndită decît în Israel sau în Grecia, de pildă, unde consumul de cafea variază între 0,500—1 kg pe locuitor.

— Zgomotul peste măsură îmbolnăvește. În ultimele trei decenii zgomotul din marile orașe ale lumii s-a dublat, avînd urmări nefaste asupra sănătății oamenilor. Oamenii de știință din Anglia afirmă astfel, că fiecare al patrulea bărbat și fiecare a treia femeie din această țară sînt bolnavi de nevroză din cauza zgomotului. În jurul aeroportului Orly (Franța) farmaciștii vînd populației de 7 ori mai multe calmante decît în celelalte cartiere ale Parisului. Cecetătorii austrieci au stabilit în ultimul timp în această privință, că zgomotul reduce longevitatea omului cu 8—12 ani.

— Mirosurile plăcute ridică productivitatea muncii. Iată cîteva exemple din istorie: Marele poet englez Byron avea totdeauna buzunarele pline cu trufe. În timp ce lucra, dădea foc, într-o scrumieră, cîtorva trufe aspirînd mirosul lor aromat. Beletristul francez Théophile Gauthier aprindea în biroul său, ori de cîte ori lucra, tablete aromate, care răspîndeau un miros puternic. Despre poetul german Goethe se zice că avea mereu în sertarul său mere.

— Într-o localitate de lîngă Casablanca (Maroc), cu prilejul unui tîrg săptămînal, a fost organizat un concurs între mîncătorii de smoc-

Cel mai înalt zălog al iubirii lui Hristos

„Mai înainte de sărbătoarea Paștilor știind Iisus că a sosit ceasul lui, ca să treacă din lumea aceasta la Tatăl, și iubind pe ai săi, care erau în lume, i-a iubit până la urmă“ (In. 13, 1).

Această din urmă iubire Mîntuitorul ne-a dovedit-o cu prisosință în seara Cinei celei de Taină, cînd ne-a dat-o în Sfînta Euharistie și în Sfînta Preoție. Era ultima seară pe care Domnul Iisus Hristos o petrecea cu ucenicii Săi. Învățăturile și destăinuirile Sfintei Taine. din acea seară, istorisite de Sf. Evanghelist Ioan în cap. 13—17, în Evanghelia a patra, însemnează suflătește, a doua strălucire pe Muntele Taborului.

A doua zi, după Cina Domnului, urma marea zi de Paște, cînd fiii lui Israil, după poruncile primite în Egipt și întărite pe muntele Sinai, trebuiau să înjunghie Mielul Pascal și să prăznuiască, cu deosebită sfințenie mîntuirea din robia faraonilor și trecerea miraculoasă prin Marea Roșie. Mîntuitorul, grăbind cu o zi această sfințită zi de pomenire, adună pe ucenicii Săi într-un foisor din Sfînta Cetate a Sionului, și cînd a sosit ceasul s-a așezat la masă cu Apostolii și le-a spus: „Cu dor am dorit să mîncine cu voi acest Paște, mai înainte de patima mea“ (Luca 22, 15). Și în ceasul Cinei celei de Taină, Mîntuitorul ia pîinea, mulțumind, o frînge și dă ucenicilor, zicînd: „Luați, mîncăți, acesta este trupul Meu, carele se frînge pentru voi spre iertarea păcatelor!“. Asemenea și paharul, după cină, zicînd: „Beți dintru acesta toți; acesta este singele Meu al legii celei noi, carele pentru voi și pentru mulți se varsă, spre iertarea păcatelor!“.

Și apoi aceste sfînte cuvinte le-a întărit cu porunca: „Aceasta să faceți întru pomenirea Mea“ (Luca 22, 19; I Cor. 11, 24—25). De aproape două mii de ani, din seara aceea, din foisorul Sionului, porunca aceasta e împlinită de sfinții jertfitori ai lui Hristos, continuu și neșovăielnic.

Îndeplinirea acestei porunci, hotăra și avea ca urmare, totodată, instituirea preoției creștine, căci la Cina cea de Taină Domnul dă Apostolilor Săi poruncă și putere să perpetueze sacramentul instituit, cu alte cuvinte le conferă și puterea preoțească.

Preoția creștină a Noului Testament pornește în lume de la Cina cea din urmă a Domnului, prin însăși porunca Lui: „Aceasta să faceți întru pomenirea Mea!“, ceea ce înseamnă: mîinile voastre pururea să se învrednicească cu sfințenie să ridice spre ceruri trupul Meu și singele Meu.

Și acum destăinuirea patimei Sale, în foisorul din Sion, face să se înțeleagă ceea ce nu se înțelesese din cuvîntarea Domnului, pe cînd învîta în sinagoga din Capernaum: „Eu sînt pîinea cea vie, care s-a pogorît din Cer. Cine mîncă din pîinea aceasta viu va fi în veci. Iar pîinea pe care Eu voi da-o este Trupul Meu pe care îl voi da pentru viața lumii“ (In. 6, 51). Însă cei ce-L ascultau își ziceau: „Grea este această vorbă! Cum poate acesta să ne dea trupul Lui ca să-L mîncăm?“ (In. 6, 52, 60). Dar Mîntuitorul destăinuise patima Sa, cînd avea să fie jertfit pentru mîntuirea lumii. Prin patima Sa Mîntuitorul anunța înlocuirea Mielului Pascal, prefigurativ al Vechiului Testament de pînă în acest timp, cu Mielul Pascal cel adevărat al Noului Testament, „Mielul lui

Dumnezeu cel ce ridică păcatul lumii“ (In. 1, 29).

Tilcul acestor cuvinte nu era greu de înțeles pentru ascultătorii fiilor lui Israil. Toți știau ce este Mielul Pascal și mulți știau și profeția lui Isaia: „Chinuit a fost și s-a supus, și nu și-a deschis gura Sa; Ca o oaie spre junghiere s-a adus și ca un miel fără de glas, înaintea celui ce-l tunde, așa nu și-a deschis gura sa“ (Is. 53, 7), care în Noul Testament dezvăluie marea taină a Domnului Hristos cel jertfit pentru păcatul lumii, pe lemnul Crucii de pe Golgota.

Instituind la Cina cea din urmă cu ucenicii, taina trupului și singelui Său, Domnul și Mîntuitorul lumii, își anticipează jertfa Sa de pe cruce și își îndeplinește făgăduința: „Cela ce mîncă trupul Meu și bea singele Meu rămîne întru Mine și Eu întru el“ (In. 6, 56).

Infricoșată și covârșitoare taină! Iisus Hristos, Domnul și Mîntuitorul lumii, Dumnezeu-Omul binecuvîntă și preface pîinea în trupul Său și vinul în singele Său, se poartă pe Sine însuși în brațe, cînd frînge pîinea, care nu mai este pîine ci trupul Lui, cînd dă paharul, în care nu mai este vin ci singele Lui, se împarte uce-

nicilor: „Acesta este trupul Meu“. ... „Acesta este singele Meu“.

Din seara aceea fără de asemănare și din jertfa de pe Cruce împlîntată pe Golgota, au purces în lume jertfa nesîngeroasă de la Sfintele Altare și preoția creștină cea adevărată.

Preotul creștin este eminentemente un jertfitor și jertfa pe care o aduce este în veci, Mielul cel fără prihană jertfit pe Cruce sîngeros și învăluit nesîngeros în Sf. Euharistie. Preoția creștină este și rămîne preoție adevărată, pentru că preotul creștin este jertfitor; jertfa pe care o aduce, Domnul Euharistic, este prezentă, reală, obiectivă.

Domnul și Mîntuitorul nostru ne-a iubit pînă la urmă. Ne-a dat învățătura Lui, numele cel sfînt al Lui, viața și singele Lui. Ne-a dăruit puterile și oblăduirea Sfîntului Duh. Dar mai mult, ne-a chemat să fim una cu El, mîncînd trupul Lui și bînd singele Lui, cel mai înalt zălog al iubirii Lui pentru mîntuirea noastră. „Dacă le știți acestea, fericiți sînteți cînd le veți face“ (In. 13, 17).

Pr. Dr. N. Ciudin

Tatăl nostru

„Vie împărăția Ta“!

Prin cererea aceasta ne rugăm să vină întru împărăție a lui Dumnezeu: împărăția cea văzută care este Biserica, împărăția cea nevăzută care este împărăția harului și împărăția cea de dincolo, adică Biserica triumfătoare, viața și fericirea cea veșnică a credincioșilor.

Biserica, împărăția cea văzută a lui Dumnezeu, este în partea ei din afară o societate omenească, ca ori și care altă organizare de felul acesta, și deci și ea se poate întări sau poate slăbi — Apostolul o aseamănă cu un trup al cărui cap este Domnul nostru Iisus Hristos, și ale cărui membre sîntem noi credincioșii. Ca Biserica să înflorească și să înainteze înăuntrul, fiecare membru al ei trebuie să fie sănătos, să împlinească în mod desăvîrșit partea lui de muncă. Cînd zicem: „Vie împărăția Ta“, ne rugăm așadar ca Dumnezeu să ne ajute a fi membrii buni și vrednici ai Bisericii Sale, împlinind cu credință și cu știință poruncile lui Iisus Hristos și ale Bisericii. Toți cei leneși întru împlinirea poruncilor lui Dumnezeu și ale Bisericii, nu împlinesc cererea: „Vie împărăția Ta“.

Împărăția nevăzută a lui Dumnezeu e împărăția harului dumnezeiesc. Aceasta este mai veche decît împărăția văzută, decît Biserica, pentru că ea începe cu facerea îngerilor. Dar de la pogorîrea Duhului Sfînt peste Apostoli ea este legată de Biserica dreptcredincioasă. Prin Biserică primim harul sfințitor, sămînța și rădăcina împărăției lui Dumnezeu, celei din noi. Harul acesta ne sfințește, ne face temple ale lui Dumnezeu. Urmarea acestei sfințiri dinăuntru a noastră este stăpînirea lui Dumnezeu, voită de noi, asupra sufletelor noastre. „Vie împărăția Ta“, Duhule Sfînt, vină cu darul Tău cel sfințitor, rămîi la noi și fă să creștem în har!

În înțelesul acesta nu ne rugăm numai pentru noi, ci pentru toți cei ce sînt sau voiesc să fie fiii ai Tatălui nostru din ceruri. Însă și aicea să nu uităm, că rugăciunea singură nu-i de ajuns. Fecioarele nebune în zadar băteau la ușă și strigau: Doamne, deschide-ne. Nu tot cel ce zice: Doamne, Doamne, va intra întru împărăția cerurilor (Mt. 7, 21). Împărăția lui Dumnezeu se silește. De voiești să intri întru viață, păzește poruncile (Matei 19, 17). Pocăiți-vă că s-a apropiat împărăția cerurilor (Matei 3, 2; 4, 17).

Da, pocăința și lepădarea de sine pregătesc drumul împărăției lui Dumnezeu, păstrează și înmulțesc harul. Ca să stăpînească Dumnezeu în sufletele noastre trebuie să înfrîm toate patimile și poftele păcătoase, să ascultăm de voia Lui și Lui să-I slujim.

Ce lucru mare cerem prin rugarea: să vie împărăția lui Dumnezeu, vom vedea în întregime abia atunci cînd vom sta înaintea dumnezeiescului Judecător. Atunci vom cunoaște fericirea cea mare a dreptilor, vom vedea adevărul împărăției cea de dincolo a lui Dumnezeu.

Dar calea ce duce în împărăția lui Dumnezeu este grea, intrarea ei este strîmtă. Unii se sperie de greutățile ei și nu au curajul și tăria să meargă pe ea pînă la sfîrșit. Deci prin: „Vie împărăția Ta“ ne rugăm: Dă-ne Doamne tăria și puterea ca să putem viețui după poruncile tale și să ne învrednicim și noi a auzi la sfîrșitul veacurilor cuvintele care Domnul le va spune dreptilor săi: Veniți binecuvîntații Părintelui meu de moșteniți împărăția.

Dar cine este capul împărăției lui Dumnezeu, cine este Domnul și împăratul nostru? El este Domnul nostru Iisus Hristos. Așa l-au prezis proorocii; ca pe un împărat l-au căutat cei trei crai de la răsărit; ca un împărat luat în înțeles neadevărat, lumesc, din partea piritorilor și judecătorilor Săi, Iisus a fost judecat la moarte. Pe cruce i-au scris: „Împăratul Iudeilor“ (Ioan 19, 19). Prin învierea sa a dovedit că este împărat puternic biruitor asupra morții. Înăîntîndu-se la cer, prin șederea de-a dreapta Tatălui împărătește împreună cu El în împărăția cerească. Iisus Hristos este Domnul și stăpînul nostru. Fiind o persoană din Sfînta Treime, El este ca și Tatăl, făcătorul, susținătorul și ocîrmuitorul nostru. Venind în lume Hristos prin botez ne-a dat harul cel mai presus de fire, fiind singur izvorul a tot harul. Acesta este Fiul meu cel iubit... pre acesta să-l urmați (Matei 17, 5). Pentru cei drepti El va fi acela care le va da în moștenire viața și fericirea de veci. Deci cine poate să aibă mai mari drepturi asupra noastră decît Iisus Hristos? Datu-mi-s-a toată puterea în cer și pe pămînt, zice El însuși.

Și totuși El nu cere nimic de la noi cu sila, ci să-i dăm numai dacă voim. Dar dacă voim

(Continuare în pag. 4)

chine. Această întrecere s-a desfășurat în acordurile muzicii indigene, fiind cîștigată de un concurent în vîrstă de 38 de ani, care a înghițit 165 de smochine. La scurt timp însă, cîștigătorul a fost apucat de crampe stomacale violente. Fiind internat imediat în spital, medicii i-au extras din stomac 7 kg de smochine.

DESPRE POST

Sf. Maxim Mărturisitorul ne spune că: „Mîncările s-au făcut din două pricini: pentru hrană și pentru tămăduire”. Omul însă mîncea în mod rațional. Mîncarea nu e numai un act instinctiv, ci se face cu gînd și cu voință, avîndu-se în vedere scopul ei. Stă în puterea noastră să mîncăm mult sau puțin, să mîncăm un fel de bucate sau alt fel de bucate, etc.

Avînd în vedere nu numai scopul sănătății trupesti, dar și cel al dezvoltării vieții sufletești, Biserica noastră recomandă în anumite zile sau săptămîni mîncare de post.

Postul se referă atît la mîncările consumate pentru hrană cît și pentru tămăduire. În înțelesul comun postul este reținerea credinciosului pe un timp hotărît de la anumite mîncări și băuturi. Dar după învățătura Bisericii, postul adevărat nu este numai o reținere de la mîncări sau băuturi. Postul este o faptă de virtute, un exercițiu de înfrînare a voinței, o formă de pocăință, deci un mijloc de mîntuire. Dar în același timp este un act de cult, adică o faptă de cinstire a lui Dumnezeu, pentru că el este o jertfă, adică o renunțare de bună voie de la ceva care ne este îngăduit, izvorîtă din iubirea și respectul pe care îl avem față de Dumnezeu.

Postul este abținerea de la anumite mîncări, de asemenea de la băuturi și de la toate păcatele, pentru ca creștinul să poată face rugăciunea lui mai cu ușurință și pentru ca să omoare patimile trupesti și să cîștige harul lui Dumnezeu. Postul este un exercițiu vast și sever, făcut în scopul de a antrena deopotrivă trupul și sufletul, spre a ajunge la stăpînirea desăvîșirii de sine, fără de care credinciosul nu poate fi cu adevărat liber niciodată. El întărește trupul, ușurează și curățește sufletul. Păstrează sănătatea trupului și dă aripi sufletului.

În Vechiul Testament sîntem povățuiți la post de foarte multe ori: „Nu fi nesățios întru toată desfătăciunea și nu te apleca la mîncări multe. Că în mîncările cele multe va fi durere și nesățiu va veni pînă la îngreșoare. Pentru nesățiu, mulți au pierit; iar cel înfrînat își va înmulți viața”, zice Înțeleptul Iisus, fiul lui Sirah (37, 32—34).

Mîntuitorul însuși a postit 40 de zile și 40 de nopți în pustie, înainte de a începe propovăduirea Evangheliei (Matei 4, 2; Luca 4, 2). El ne învață cum să postim (Matei 6, 16—18) și ne spune că diavolul nu poate fi izgonit decît cu post și cu rugăciune (Matei 17, 21; Marcu 9, 29). De asemenea posteau Apostolii și ucenicii lor (Fapte 13, 2—3; II Cor. 6, 5); ei au rînduit postul pentru toți creștinii. Sfinții Părinți laudă și recomandă postul cu stăruință. Sf. Ioan Gură de Aur zice: „Postiți? arătați-mi-o prin fapte. Cum? De vedeți un prieten înconjurat de nume bun, nu-l invidiați... Nu numai gura și stomacul vostru să postească, ci și ochiul și urechile și picioarele și mîinile voastre să postească, rămînînd curate de răpire și lăcomie. Picioarele, nealergînd la priveriști urite și în calea păcătoșilor. Ochii, neprivind cu ispitire la frumusețile străine... Gura să postească de sudalme și de alte vorbiri rușinoase”. Sf. Ciprian zice: „Prin post se spală necurăția păcatului, se nimicesc poftele rele, se stinge focul cărnii”. Sf. Vasile cel Mare zice: „Postul este cel mai bun străjer al sufletului, cel mai sigur tovarăș al trupului, arma vitejilor, întărirea atleților. El alungă spiritele rele, îndeamnă la pietate, face a iubi înfrînarea, inspiră modestia și învață a iubi pacea. Postul dispune spre liniște, potolește ocară...”.

Iată pentru ce, deci, postul este un mijloc și o condiție indispensabilă în opera de a cîștiga mîntuirea sufletului.

Pentru ca postul să fie ducător la scop el trebuie să fie împreunat cu rugăciunea. Rugăciunea este cea mai bună hrană sufletească și postul cel mai puternic mijloc de biruință sufletească. Mîntuitorul a postit și s-a rugat, înainte de a fi ispitit de diavol și înainte de patima Sa de bună voie.

Rugăciunea și postul sînt două condiții pentru ca credinciosul să se întărească în evlavie creștină. Un creștin adevărat le înfăptuiește pe amîndouă: și postul și rugăciunea. De așa de mare trebuință este postul pentru rugăciune, că putem spune, că cine nu postește, acela nu se poate ruga. Dar și postul lipsit de sprijinul rugăciunii tot atît de anevoios este.

Diacon C. Voicu

Preoția creștină ortodoxă

Mîntuitorul Hristos prin viața și jertfa Sa a pus început și temelie mîntuirii noastre, iar după Înălțarea Sa la cer a încredințat Sf. Apostoli și urmașilor lor, adică Bisericii conducătoare, lucrarea mai departe a mîntuirii. Biserica este un organism dumnezeiesc și omenesc totodată, al cărui cap este însuși Domnul nostru Iisus Hristos. Acest organism unitar este alcătuit din multe membre care îndeplinesc fiecare cîte o slujire deosebită, dată de la Dumnezeu (Rom. 12, 4—5). Toate aceste slujiri la un loc, ale tuturor creștinilor, cu darul ce-l are fiecare, formează acea preoție creștină obștească, generală, despre care vorbește Sf. Apostol Petru în cea dintîi epistolă a sa, cap. II, vers. 9. Slujirile fiecărui creștin zidesc Trupul lui Hristos prin eforturile lor săvîșite pe măsura fiecărui mădular și potrivit lucrării date fiecăruia (Efes. 4, 12—16).

Această slujire duhovnicească a tuturor credincioșilor nu este îndestulătoare față de plinătatea harului adus de Mîntuitorul în lume și față de nevoile Bisericii. Puterea jertfei de pe cruce și dumnezeieștile merite răscumpărătoare ale lui Hristos au cîștigat Bisericii har cu prisosință (Ioan 7, 38—39; Rom. 5, 17—20), har care produce sfințirea credincioșilor și le dă tot ce le trebuie lor pentru viață și buna cucerire (II Petru, 1, 3).

În vederea folosirii cu vednicie și înțelepciune a acestui har deosebit mîntuitor, Domnul a stabilit în Biserica Sa o formă specială de slujire, numită de obicei *slujire de păstor* sau *preoție*, în înțelesul propriu al cuvîntului, deosebită de preoția sau slujirea obștească.

Sf. Scriptură a Noului Testament spune că slujirea preoțească sau de păstor nu se încredințează tuturor membrilor Bisericii (I Cor. 12, 29), ci numai celor chemați anume la această slujire înaltă de către Dumnezeu însuși printr-o taină — taina preoției (Evr. 5, 4). Cei chemați la preoție primesc darul Sf. Duh trebuit îndeplinirii ei, sau harul special al preoției (I Tim. 4, 14). Pe aceștia Biserica îi socotește trimiși dumnezeiești la lucrul slujirii de păstor (F. Ap. 20, 28; Rom. 10, 15) cu puteri, răspunderi și îndatoriri date lor de Mîntuitorul.

Puterile și îndatoririle preoților sau păstorilor Bisericii li s-au dat pentru un întreg scop: 1. Să lumineze pe credincioși cu învățătura de credință și evlavie (I Cor. 9, 16; I Tim. 4, 2); 2. Să săvîrșească, pentru sfințirea lor, Sfințirea Taine (Lc. 22, 10; Mt. 28, 19; Ic. 5, 14) și alte slujbe bisericești — și 3. Să conducă pe păstoriți în cele duhovnicești prin grija pentru ei,

prin legile și judecata bisericească (I Petru 5, 2—3; II Cor. 10, 6; Mt. 18, 17).

Toți păstori, adică toți acei creștini întăriți de Dumnezeu cu împuterniciri speciale ale harului preoției, alcătuiesc așa numita *ierarhie bisericească* sau conducere bisericească. Această ierarhie sau conducere este așezată de Dumnezeu în Biserică și de aceea se spune că ierarhia bisericească este de drept dumnezeiesc. Ea este absolut trebuitoare ca să existe Biserica. Așadar, acolo unde este numai turmă, adică credincioși, dar nu este și ierarhia cea de Dumnezeu așezată, acolo nu există Biserică. Biserica Ortodoxă învață că Dumnezeu a întemeiat ierarhia și ea există din voința Lui ca o îndeplinire a Testamentului Său, lăsat Sfinților Apostoli în legătură cu organizarea Bisericii în care Domnul Hristos a poruncit să fie totdeauna o conducere (In. 20, 21; 14, 16; Mt. 28, 20). De aceea, El însuși, care e Conducătorul cel mai de sus al păstorilor și Mare Preot veșnic, împreună cu Sf. Duh (In. 20, 22; F. Ap. 20, 28) așează, oricînd este nevoie, pe păstori Bisericii prin Sfînta taină a hirotoniei — în chip legiuit săvîrșită. Prin voința și puterea Mîntuitorului Hristos preoția creștină dată prin hirotonie — adică ierarhia bisericească — a existat și va exista pentru a lucra mîntuirea credincioșilor pînă la sfîrșitul veacurilor.

Prof. Anatolie Zarea

1 Ne-am folosit aici de articolul Pr. L. Voronov din Revista Patr. din Moscova, 1962, nr. 9, p. 53-64.

„Vie împărăția Ta!”

(Urmare din pag. 3)

și ne hotărîm a ne supune stăpînirii Lui, atunci trebuie să mergem pînă la lepădarea de sine. Dacă vrea cineva să vie după mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-mi urmeze (Matei 16, 24 a).

Să urmărim lui Hristos, să ascultăm de El, să ne supunem în toate Lui, pentru că „în nimeni altul nu este mîntuire” (F. Ap. 4, 12). Numai acele fapte ale noastre au preț pentru mîntuire care le facem mai întîi pentru că Hristos le poruncește, și mai întîi cu scopul de a-l urma Lui. Căci pildă v-am dat, ca să faceți și voi după cum v-am făcut eu (Ioan 13, 15), zice El însuși. Așa au și făcut Apostolii, martirii, și toți sfinții, cîștigînd, prin ascultarea de Dumnezeu pînă la moarte, marea învingere asupra păcatului și a morții, și făcîndu-se părtași vieții și fericirii de veci.

Dacă izbînda este așa de frumoasă și răsplata așa de mare, să ne dăm înapoi din fața luptei cu păcatul?

Dar Iisus zice: „Jugul meu este bun și povara mea ușoară” (Matei 11, 30). Dar noi știm că toate oboselile luptei sînt trecătoare. Jugul lui Hristos este lin căci El ne dă și tăria de care avem nevoie pentru purtarea lui. „Căci credincios este Dumnezeu — zice Sf. Ap. Pavel — care nu va îngădui ca voi să fiți încercați peste puteri, ci va face deodată cu încercarea și scăparea” (I Cor. 10, 13). Urmarea lui Hristos ne este cu atît mai ușoară cu cît mai hotărîți pășim pe urmele Lui. Foarte ușoară este ea pentru noi cu cît totdeauna și în tot locul, cu hotărîre desăvîșită și tare, din toate puterile ne străduim în calea Domnului.

Deci, nu vom uita a ne ruga zilnic lui Dumnezeu să ne ajute a dobîndi încredere tare în El și tăria trebuincioasă pentru virtute; ca astfel, urmînd orîșicînd și ori unde Domnului nostru Iisus Hristos, să cucerim împărăția cerurilor.

N. Cotos (†)